

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.034/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Erdei Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Erdei Csaba ügyvéd) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – az ifj. dr. Szilágyi József ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperessel szemben fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránti perében a Nyíregyházi Törvényszék 2023. december 11. napján kelt 8.G.40.172/2023/14. számú ítélete ellen az alperes 15. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 24 000 (huszonnégyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes – az alperes elnökeként – 2021. július 30-án feljelentést tett a ... Rendőrkapitányságon T1-gyel: az alperes hivatásos vadászával, valamint az alperes két tagjával: T2-nal és T3-mal szemben, akikről azt állította, hogy 2021. február 17-én beiratkozás nélkül, továbbá tiltott időben és módon vadásztak szarvasbikákra, így megvalósították a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 245. § a-b) pontjaiban foglalt orvvadászat törvényi tényállását.

[2] Ugyanezen a napon a felperes a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 65. § (1) bekezdése alapján – munkáltatói rendes felmondással – megszüntette T1 munkaviszonyát, amelyet azzal indokolt, hogy e munkavállaló a feljelentésben írt magatartásával szándékosan és súlyosan megsértette a munkaviszonyból származó kötelezettségeit, ezzel lehetetlenné tette a munkaviszony további fenntartását. A felmondásra tekintettel az alperes 2021 augusztusában és szeptemberében 675 000 Ft végkielégítést, 547 500 Ft felmentési időre járó távolléti díjat és 189 137 Ft szabadságmegváltást fizetett ki T1-nek.

[3] A felperes feljelentése folytán nyomozás indult a ...Rendőrkapitányságon T1-gyel, T2-vel és T3-mal szemben, akik a bűnösségüket beismerték, de nem tettek részletes vallomást. Erre is figyelemmel a ...Járási Ügyészség vádat emelt velük szemben társtettesként elkövetett orvvadászat büntette miatt, a ... Járásbíróság azonban a ...án jogerős ... számú ítéletével felmentette őket e vád alól. A határozatát azzal indokolta, hogy bűncselekménynek kizárólag az érintett vadfaj valamennyi egyedére vonatkozó vadászati tilalom idején végzett vadászati tevékenység minősül. Jelen esetben azonban csak a vadfaj bizonyos egyedeire állt fenn vadászati tilalom, annak megsértését tehát csupán vadvédelmi bírsággal lehet szankcionálni, ezért a vád tárgyát képező cselekmény nem bűncselekmény.

[4] Az alperes az ügyben érintett T2 helyett Elnök-t jelölte ki a Fegyelmi Bizottság (a továbbiakban: FB) elnökének, aki 2023. január 25-én fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben. Ennek eredményeként a FB a 2023. február 7-én meghozott 1/2023. (II.7.) számú határozatával a felperest a Fegyelmi Szabályzat (a továbbiakban: FSZ) 3. § 1. pontjának b), c), d) és f) alpontjaiban meghatározott fegyelmi vétségek elkövetése miatt kizárta az alperes tagjai közül. A határozatának indokolásában kifejtette, hogy a FSZ 3. § 1. pont d) alpontja szerint az a vadász követ el fegyelmi vétséget, aki a vadásztársaság tagjait, testületeit alaptalanul megvádolja. Ezt a fegyelmi vétséget pedig a felperes megvalósította, mert név szerint, de – a ... Járásbíróság felmentő ítéletére is figyelemmel – alaptalanul vádolta meg T1, T2 és T3 tagokat bűncselekmény elkövetésével. A FSZ 3. § 1. pont b) és c) alpontjai alapján fegyelmi vétségnek minősül az is, ha a vadász nem tartja be a vadásztársaság alapszabályát, házi szabályzatát, vagy a közgyűlés és az elnökség határozatait, valamint ha visszaél a választással elnyert tisztségével és rosszhiszeműen gyakorolja a jogait. A felperes ezeket a fegyelmi vétségeket is elkövette, mert fegyelmi eljárás, vagy az ügy tényleges kivizsgálása nélkül, önhatalmúlag, az elnöki tisztségével visszaélve tett büntetőfeljelentést a tagokkal szemben. A FSZ 3. § 1. pont f) alpontja szerint fegyelmi vétséget valósít meg az a vadász is, aki szándékosan vagy gondatlanságból anyagi vagy erkölcsi kárt okoz a vadásztársaságnak. A felperes ezt a fegyelmi vétséget is elkövette, mert T1 munkaviszonyát – az ártatlanság vélelmét megsértve – rendkívüli helyett rendes munkáltatói felmondással szüntette meg, amellyel az elbocsátott munkavállalónak kifizetett 1 393 637 Ft összegben vagyoni kárt okozott az alperesnek. Az pedig, hogy az eljárása köztudomásúvá vált a vadásztársaságok és a hatóságok körében, alkalmas volt erkölcsi károk okozására.

[5] A felperes fellebbezése folytán az alperes közgyűlése a 2023. április 28. napján meghozott 8/2023. (04.14.) számú határozatával a FB elsőfokú fegyelmi határozatát – a helyes indokai alapján – hatályában fenntartotta. Az alperes a másodfokú fegyelmi határozatot olyan postai küldeményben kézbesítette a felperesnek, amelyen feladóként kizárólag a Kft.1 szerepelt. Ennek ellenére a felperes e határozatot 2023. május 8-án átvette.

[6] A felperes a 2023. június 7-én benyújtott keresetében arra kérte a bíróságot, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 3:35. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül az alperes fegyelmi határozatait. Arra hivatkozott, hogy a FSZ 12. § 1. pont a) és b) alpontjai szerint elévült a cselekmény, ha a fegyelmi vétség elkövetése óta egy év már eltelt, továbbá ha a fegyelmi vétség elkövetéséről a fegyelmi jogkör gyakorlójának több mint három hónapja tudomása van. Jelen esetben az alperes elmulasztotta a 2021. július 30-án elkezdődött egyéves elévülési időt, mert csak 2023. január 25-én indított fegyelmi eljárást. Nem tartotta be a tudomásszerzéstől számított három hónapos elévülési időt sem, mert a FB elnöke: T2 a folyamatban volt büntetőügy miatt már a fegyelmi eljárás megindítása előtt több mint egy évvel tudott a fegyelmi eljárás alapjául szolgáló cselekményekről. A fegyelmi határozatok érdemben sem alaposak, mert nem minősül fegyelmi vétségnek az, hogy büntetőjogban járatlan személyként tévesen értelmezte a Btk. 245. § b) pontját, figyelemmel arra is, hogy a feljelentés alapján a ... Járási Ügyészség vádat emelt. Az Mt. 65. § (1) bekezdése alapján jogosult volt arra is, hogy az alperes képviselőjében megszüntesse T1 munkaviszonyát, így ez sem lehet fegyelmi vétség. Nem volt szabályszerű a másodfokú fegyelmi határozat kézbesítése sem, mert azt nem az alperes, hanem a Kft.1 küldte meg neki.

[7] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a FSZ 12. § 2. pontja szerint ha a fegyelmi eljárás alapját képező ügyben büntető-, vagy szabálysértési eljárás indult, az elévülés az eljárás jogerős befejezésekor kezdődik. Erre tekintettel az elévülési idő csak a ... Járásbíróság ítéletének átvételekor indult el, így az elévülés nem következett be. A felmentő ítéletre figyelemmel a felperes alaptalanul vádolta

az alperes tagjait, ezért elkövette a FSZ 3. § 1. pont d) alpontjában foglalt fegyelmi vétséget. Helyesebb lett volna, ha feljelentés helyett fegyelmi eljárást indít, vagy ha nem név szerint jelenti fel az érintetteket. Megvalósította a FSZ 3. § 1. pont b) és c) alpontjai szerinti fegyelmi vétséget is, mert nem vizsgálta ki az ügyet, hanem a jogaival visszaélve feljelentést tett. A fegyelmi felelőssége a FSZ 3. § 1. pont f) alpontja alapján is fennáll, mert nem rendkívüli, hanem rendes munkáltatói felmondást alkalmazott, amellyel anyagi és erkölcsi kárt okozott az alperesnek. A másodfokú fegyelmi határozatot tartalmazó borítékon feladóként azért szerepelt a Kft.1, mert ennek a cégnek van kézbesítési szerződése a postával.

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével az alperes közgyűlésének 8/2023. (04.14.) számú határozatát – a FB 1/2023. (II.07.) számú határozatára kiterjedő hatállyal – hatályon kívül helyezte.

[9] A határozatát azzal indokolta, hogy akár a feljelentés megtételéhez, akár a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódik a FSZ 3. § 1. pont b) és c) alpontjaiban foglalt fegyelmi vétségek elkövetése, a FSZ 12. § 1. pont a) alpontjában foglalt egyéves elévülési idő 2021. július 30-án megkezdődött. Az ugyanis, hogy a felperes – a fegyelmi szervek szerint – a vadásztársaság belső szabályait megsértve, a tisztségével visszaélve tett feljelentést és mondott fel T1-nek, nincs összefüggésben a büntetőeljárással, mert ezeket a kérdéseket nem vizsgálták a büntetőeljárás során. A FSZ 12. § 2. pontja nem ezt az esetet szabályozza, hanem kizárólag akkor alkalmazható, ha a fegyelmi vétséget megalapozó magatartás miatt indul büntető-, vagy szabálysértési eljárás. Ezen rendelkezés indoka az, hogy amennyiben a fegyelmi vétséget megalapozó cselekmény egyúttal bűncselekménynek, vagy szabálysértésnek is minősül, úgy a fegyelmi eljárás megkezdése előtt az arra hatáskörrel rendelkező hatóság vagy bíróság döntsön a bűnösség kérdésében.

[10] Ugyanezen okok miatt a FSZ 3. § 1. pont f) alpontjában foglalt fegyelmi vétség alapját képező cselekmény, vagyis a jogszerűtlen felmondás miatti károkozás büntethetőségének az egyéves elévülési ideje is megkezdődött 2021. július 30-án. A fegyelmi szervek megállapították ugyanis, hogy a felperes csak rendkívüli felmondással szüntethette volna meg T1 munkaviszonyát, azt tehát, hogy a rendes felmondás nem volt jogszerű, a büntetőeljárástól függetlenül is meg lehetett állapítani.

[11] Az elévülés a FSZ 3. § 1. pont d) alpontja szerinti fegyelmi vétség esetében is bekövetkezett, mert nem alapozta meg a FSZ 12. § 2. pontjának alkalmazását az, hogy a felperes feljelentése folytán más személyekkel szemben büntetőeljárás indult. A felperes feljelentése nem minősíthető „alaptalan vádolásnak” sem. Egy civil szervezet fegyelmi szabályzatát ugyanis nem büntetőjogi szempontból, hanem hétköznapi értelemben kell vizsgálni, így ez a vétség akkor valósult volna meg, ha a felperes minden alapot nélkülöző tényállítást, kijelentést tett volna. A feljelentésében azonban tényyszerűen írta le azt, amit a perbeli szarvasbikák elejtésével kapcsolatban tudott, hamis tény, vagy adatot nem közölt a hatóságokkal, a feljelentettek pedig a nyomozás során maguk is beismerték a bűnösségüket. Erre tekintettel az, hogy a cselekmény mégsem minősült bűncselekménynek, nem jelenti azt, hogy a felperes alaptalanul vádolta meg az alperes tagjait. Vele szemben nem indult büntetőeljárás hamis vád miatt, így ez sem alapozta meg a FSZ. 12. § 2. pontjának alkalmazását.

[12] Az alperes megsértette a FSZ 27. § 1. pontját és a Ptk. 3:70. § (2) bekezdését is, mert nem a vadásztársaság, hanem a Kft.1 kézbesítette a felperesnek a másodfokú fegyelmi határozatot. Ez a jogszabálysértés ugyanakkor nem volt jelentős, ezért az a Ptk. 3:37. § (3) bekezdésére is figyelemmel nem eredményezhette a fegyelmi határozatok hatályon kívül helyezését. Ezt a jogkövetkezményt azonban a keresetben foglalt többi jogszabálysértés alapján már nem lehetett mellőzni, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte a fegyelmi határozatokat. Bár a felperes az elsőfokú

eljárásban pernyertes lett, nem számított fel perköltséget, ezért az elsőfokú bíróság ebben a kérdésben nem döntött.

[13] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

[14] Megismételte azt az érvelését, hogy a per tárgyát képező fegyelmi vétségek nem évültek el, mert az elévülési idő a FSZ 12. § 2. pontja alapján a felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárás jogerős befejezésekor kezdődött, azaz a fegyelmi eljárás megindításáig nem telt el. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a FSZ ezen rendelkezése nem „a fegyelmi vétség elkövetése miatt”, hanem „a fegyelmi eljárás alapját képező ügyben indult” büntetőeljárás befejezéséhez köti az elévülés kezdetét, amely tágabb fogalom, mert az az érintettek minőségétől függetlenül magában foglal minden olyan büntetőeljárást, amely a fegyelmi vétséget megvalósító magatartással összefügg, így lehetővé teszi, hogy annak eredményét a fegyelmi eljárás során is figyelembe lehessen venni. A felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárás pedig összefügg a fegyelmi vétséggel, mert annak eredménye: a felmentés igazolta az alaptalan vádolást, azaz a FSZ 3. § 1. pont d) alpontja szerinti fegyelmi vétséget. Ugyanezt támasztja alá a FSZ 12. § 2. pontjának logikai értelmezése is. Ez a rendelkezés ugyanis a FSZ 12. § 1. pontjától elkülönült esetet szabályoz, ennek megfelelően annak szövegétől eltérő fogalmat használ. Amennyiben az elsőfokú bíróság értelmezése helyes lenne, szabályozási hézag keletkezne abban az esetben, ha a fegyelmi vétséggel összefüggésben, de nem a fegyelmi vétséget elkövető személlyel szemben indulna büntetőeljárás, annak eredményét ugyanis a fegyelmi szervek nem várhatnák be és nem vehetnék figyelembe.

[15] Ahogy azt a PJD2021.29. szám alatt közzétett eseti döntés is tartalmazza: a vadásztársaság az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény szerinti egyesületnek minősül, a törvényi korlátok között tehát szabadon nyilváníthat egyes magatartásokat fegyelmi vétséggé. Erre tekintettel az alperes fegyelmi vétségnek minősíthette a tagok alaptalan megvádolását, amelyet csak úgy lehet értelmezni, ahogy azt a fegyelmi szervek tettek, ellenkező esetben a tagok következmények nélkül jelentgethetnék fel egymást. Bár az elsőfokú bíróság helytelenül indult ki az „alaptalan vádolás” hétköznapi értelmezéséből, a ... Járásbíróság ítéletének indokolása alátámasztja azt is, hogy a felperes ebben az értelemben is alaptalanul vádolta a tagtársait, mert ellentmondásokba keveredett, T1-gyel szemben pedig a személyes ellentétei vezették és így akarta félreállítani őt.

[16] A felperes az alaptalan vádolással megvalósította a FSZ 3. § 1. pont b) és c) alpontjaiban foglalt fegyelmi vétségeket is, mert az ügy kivizsgálása nélkül, önkényesen, a választott tisztségéből eredő jogaival visszaélve tett feljelentést. Ezeket a vétségeket tehát nem a munkáltatói felmondás alapozta meg, az ugyanis a FSZ 3. § 1. pont f) alpontja szerint fegyelmi vétség megállapításához vezetett. Az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a tagok akaratát is, akik 22 igen, 1 nem és 2 tartózkodás mellett, vagyis jelentős többséggel döntöttek a felperes kizárásáról.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására, valamint arra irányult, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest az első- és a másodfokú perköltségének a megfizetésére. Egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásával, amelyet azzal egészített ki, hogy a keresetének teljesítését az alperes által elkövetett kézbesítési jogszabálysértés is megalapozza.

[18] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett nyilatkozatában maga is kiegészítette a fellebbezését azzal, hogy a másodfokú fegyelmi határozat kézbesítése nem volt jogsértő, mert a postával kézbesítési szerződésben álló Kft1-nek ugyanaz a székhelye, mint az alperesnek. Amennyiben az ítéltábla mégis megállapítaná, hogy a kézbesítés nem felelt meg

jogszabályoknak, az az elsőfokú bíróság álláspontjának megfelelően akkor sem vezethet a fegyelmi határozatok hatályon kívül helyezésére, mert a jogszabálysértés nem volt jelentős.

[19] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során elsőként a felülbírálati jogkörének korlátait vizsgálta meg. Erre azért volt szükség, mert a felperes a fellebbezési ellenkérelmében – a keresetének alapjaként – továbbra is hivatkozott arra, hogy a másodfokú fegyelmi határozat kézbesítése nem volt jogszerű. Ezt az érvelést azonban az ítéltábla nem vehette figyelembe, így nem volt jelentősége az alperes erre tett észrevételeinek sem. A felperes ugyanis nem fellebbezett az elsőfokú ítélettel szemben, így nem támadta fellebbezéssel e határozat indokolásának azon részét, amely szerint a másodfokú határozat kézbesítésével kapcsolatos jogsértés nem volt jelentős, így az nem alapozta meg a fegyelmi határozatok hatályon kívül helyezését. Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolását ebben a körben nem bírálhatta felül. Ugyanezen okok miatt figyelmen kívül kellett hagynia a felperes fellebbezési ellenkérelemben foglalt azon kérelmét is, amely arra irányult, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest az elsőfokú perköltségének a megfizetésére. A felperes ugyanis kizárólag akkor tarthatott volna igényt az elsőfokú bíróság által mellőzött elsőfokú perköltségére, ha fellebbezett volna az elsőfokú ítélettel szemben az alperes elsőfokú perköltségben történő marasztalása iránt. Ennek hiányában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a körben sem bírálhatta felül.

[20] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait sem, olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései]. Mindezekre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben írt okok miatt jogszabálysértő módon adott-e helyt a keresetnek. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[21] Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla maradéktalanul egyetért az általa kifejtett indokolással is, amelyet nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[22] Ahogy azt az elsőfokú ítélet is helyesen tartalmazza: a FSZ 12. § 2. pontja kizárólag arra az esetre vonatkozik, ha a fegyelmi vétség miatt büntetőeljárás indul, csupán ekkor kell tehát a FSZ 12. § 1. pontjában szabályozott elévülési időt a büntetőeljárás jogerős befejezésétől számítani. Mindezt nem cáfolja, hanem épp ellenkezőleg: kifejezetten megerősíti az, hogy a FSZ 12. § 2. pontja az elévülési idő kezdetét „a fegyelmi eljárás alapját képező ügyben indult” büntetőeljárás jogerős befejezéséhez köti, „a fegyelmi eljárás alapját képező ügy” ugyanis egyértelműen a fegyelmi eljárásra okot adó magatartásra utal. Amennyiben a tagok szándéka arra irányult volna, hogy az elévülési idő ne csak a fegyelmi vétség miatt indult, hanem az azzal összefüggő valamennyi büntetőeljárás jogerős befejezésekor kezdődjön el, akkor a FSZ 12. § 2. pontját ennek megfelelően szövegezték volna meg. Ilyen kifejezett rendelkezés azonban a FSZ-ben nincs, ennek hiányában pedig az elévülési idő kezdetét megállapító, kiemelten fontos garanciális szabályt nem lehetett kiterjesztően értelmezni.

[23] Erre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a perrel érintett fegyelmi határozatok tárgyát képező valamennyi fegyelmi vétség elévült. A FSZ 3. § 1. pont b) és c) alpontjaiban meghatározott vétség a felperes által fegyelmi eljárás lefolytatása nélkül megtett feljelentésen és/vagy felmondáson alapult. A büntetőeljárásnak azonban nem képezte tárgyát az, hogy a felperes vizsgálta-e az ügyet a feljelentés vagy a felmondás előtt, sőt: ezek a kérdések még csak nem is álltak közvetlen okozati kapcsolatban a büntetőeljárással, ezért a FSZ 12. § 1. pont a) alpontja szerinti egyéves elévülési idő a feljelentés/felmondás napján: 2021. július 30-án elkezdődött és a fegyelmi eljárás megindítása előtt lejárt.

[24] Ugyanez igaz a FSZ 3. § 1. pont f) alpontján alapuló vétségre is, amelyet az alperes szerint a felperes azért követett el, mert nem vizsgálta ki a felmondás alapját képező tényeket (figyelman kívül hagyta az ártatlanság vélelmét) és rendes felmondást alkalmazott rendkívüli helyett. A büntetőeljárásnak ugyanis szintén nem volt tárgya és azzal nem is függött össze az, hogy a felperes kellő gondossággal utánajárt-e a felmondás alapját képező tényeknek, mint ahogy az sem, hogy jogszerűen élt-e a munkáltatói rendes felmondás jogával. Erre tekintettel a FSZ 12. § 1. pont a) alpontja szerinti egyéves elévülés idő ez esetben is elkezdődött a felmondás napján: 2021. július 30-án és lejárt a fegyelmi eljárás megindítása előtt.

[25] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a FSZ 12. § 2. pontjának helyes értelmezése szerint az elévülési idő kezdetét nem befolyásolta a felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárás, mert annak tárgya nem „a fegyelmi eljárás alapját képező ügy”, azaz nem az volt, hogy a felperes a feljelentés benyújtásával követett-e el bűncselekményt vagy nem. Erre tekintettel a FSZ 12. § 1. pont a) alpontja szerinti egyéves elévülés idő a FSZ 3. § 1. pont d) alpontjára alapított vétség esetében is elkezdődött a feljelentés napján: 2021. július 30-án és lejárt a fegyelmi eljárás megindítása előtt.

[26] Helyesen utalt ugyanakkor az elsőfokú bíróság arra is, hogy a fegyelmi határozatok akkor is alap nélkül marasztalták el a felperest a FSZ 3. § 1. pont d) alpontjára alapított vétség miatt, ha az nem évült el. A FSZ ezen rendelkezésének értelmezése során ugyanis nem lehetett figyelman kívül hagyni a szavak általánosan elfogadott jelentését, a Ptk. 6:8. § (1) bekezdésében foglalt alapelveket ugyanis nemcsak a szoros értelemben vett kötelmi jogot, hanem – analógia útján – a más polgári jogterületeket érintő jognyilatkozatok értelmezése esetén is alkalmazni kell (pl.: a családi jogot érintő jognyilatkozatok esetén: BH2018.227.). A szavak általánosan elfogadott jelentése szerint pedig az alaptalan vádolás valóban csupán a teljesen légből kapott, minden ténybeli alapot nélkülöző vádaskodásokat foglalja magában. Ennek azonban a perbeli eset nem felelt meg, mert a felperes feljelentésében foglalt tények alapján a nyomozóhatóság büntetőeljárást indított, ennek során az érintett tagok a bűnösségüket elismerték, az ügyészség pedig vádat emelt, így a feljelentés nem minősíthető sem légből kapottnak, sem pedig minden alapot nélkülözőnek. Mindezt nem cáfolják a ... Járásbíróság ítéletének fellebbezésben hivatkozott részei, mert azok részben a vádlottak vallomását idézték ([35]-[39] bekezdések), részben pedig a feljelentéssel közvetlenül össze nem függő ellentmondásokra utaltak (pl.: arra, hogy a felperes mikor és hogyan szerzett tudomást a vadászatról, ismerte-e a társas és a tereléses vadászat, valamint a tájidegen vad fogalmát, [40]-[47] bekezdések). A fellebbezési érveléssel szemben a FSZ 3. § 1. pont d) alpontjának ilyen értelmezése nem eredményezi azt, hogy a tagok légből kapott módon, minden alap nélkül „feljelentgethették” egymást, ugyanakkor biztosítja azt is, hogy a tagok retorzió nélkül kérhessék a kellő ténybeli alappal rendelkező panaszuk kivizsgálását a hatóságoktól/bíróságoktól, amelyhez szintén fontos közérdek fűződik.

[27] Alap nélkül sérelmezte az alperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes kizárása tárgyában meghozott közgyűlési határozat elfogadásakor kialakult szavazati arányt, ennek ugyanis a per eldöntése során nem volt jelentősége. Kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy a fegyelmi határozatok megfelelnek-e a keresetben hivatkozott jogszabályoknak, ebben a kérdésben pedig jogszerű döntést hozott.

[28] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján – a helyes indokaira visszautalással – helybenhagyta.

[29] A másodfokon pervesztes alperes köteles a felperes jogi képviselői munkadíjából álló másodfokú perköltségének a megfizetésére [Pp. 83. § (1) bekezdése]. Ennek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (3) és (5) bekezdései alapján 24 000 Ft-ban határozta meg, ez állt ugyanis arányban a felperes jogi képviselője által

kifejtett tevékenységgel. Erre az összegre a jogi képviselő alanyi adómentessége folytán nem számított fel általános forgalmi adót.

Debrecen, 2024. április 25.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró